

Er is nog zoveel in het leven te bereiken

Raymond Sampietro leidt een geriatriesch centrum in de Spaanse stad Valladolid. Hij zegt dankbaar te zijn voor de kans zoveel mensen dichterbij God te kunnen brengen op een zo belangrijk moment van hun leven.

1-6-2012

Raymond Sampietro woont in de Spaanse stad Valladolid, zijn geboortestad. Hij is 30 jaar oud en leidt een geriatriesch centrum. “Voor

mij, net als voor mijn moeder en zuster, is het tehuis geen instituut maar een tweede familie. We leven samen met de bejaarden en dragen werkkleding. Ons motto is: “geduld is niet nodig, slechts een goed gevoel voor humor”. Vaak is het niet meer dan het verschonen van iemands luier – om hetzelfde karweitje vijf minuten later te herhalen. We hebben ontdekt dat het de beste oplossing een eenvoudige glimlach is.”

Wat hem deed besluiten om met dit initiatief te starten, los van huidige de vraag naar dit soort werk, was het verlangen om te voorzien in een grote sociale nood en om mensen te helpen die aangekomen lijken te zijn in hun moeilijkste levensfase. “Ik zeg ‘lijken’, omdat zij bij de ontvangen genegenheid en bemoediging opleven. Ik heb gehoord dat Johannes Paulus II in zijn laatste levensjaren zei zich nooit ‘oud’

voelde, omdat hij nog zoveel in het leven wilde bereiken. Deze geest van ‘nog zoveel in het leven te bereiken’ proberen we hier levend te houden.”

Omgeven door genegenheid

“Tachtig procent van de mensen hier zijn vrouw (je kunt dus zeggen dat ze ons mannen overleven, zegt hij gekscherend). Tien procent lijdt aan dementie en een vergelijkbaar aantal lijdt aan Alzheimer. Ons werk hier is veeleisend. Ik werk meer dan tien uur per dag, en daarnaast eens per twee weken het weekend. Maar je geeft jezelf voor de mensen hier, door ze direct bij aanvang je genegenheid te tonen en door al het mogelijke te doen om hen gelukkig te maken. Het is een prachtige beloning als dat lukt. Natuurlijk zijn er soms minder goede momenten en soms zijn er bijzonder onplezierige taken of problematische situaties. Maar die zijn slechts een uitzondering – als je

je gevoel voor humor maar behoudt.”

Hij zegt dat de geest van het Opus Dei datgene is wat zijn toewijding drijft, het helpt hem in te zien dat zijn werk een mogelijkheid is om mensen dichter bij God te brengen in dit beslissende moment van hun leven.

“De oudste is 98 en acht mensen zijn ouder dan 90. Allen zijn ze dankbaar voor de Mis, die ze eens per week bijwonen. Velen spreken persoonlijk met de kapelaan en iedereen wil graag de ziekenzalving ontvangen.

Ze verzorgen de kapel, en schilderen voor elke Mis een nieuwe

altaarscene. Ze volgen een aantal keer per jaar de kruisweg en ze zorgen ervoor dat de grote ruimte, die als kapel wordt gebruikt, gevuld blijft met bloemen of kunstbloemen die ze zelf maken. Als Kerstmis

nadert, schilderen ze kerstgroepen; afgelopen jaar hebben ze er vijf met kleine figuurtjes gemaakt. Tijdens de

kersttijd luisteren ze graag naar de kerstliederen die door zestig middelbare scholieren ten gehore worden gebracht. Elke dag lezen ze een korte passage uit het Evangelie, gevolgd door een korte overweging.

“Het moeilijkste deel,” aldus Raymond, “zijn de momenten van overlijden. Ik heb al van een aanzienlijk aantal mensen de ogen gesloten en anderen het bericht doorgeven: ik zeg dan dat ‘ze nu in de hemel zijn.’” Op de vraag of het onderwerp euthanasie wel een ter sprake komt, antwoordt hij: “Niemand heeft het ook maar een keer genoemd. Ik heb het de afgelopen zes jaren dat ik hier ben niet een keer gehoord. De sfeer is er een van oprechte vreugde. Zij worden omgeven door genegenheid en een merkbaar klimaat van hoop.

Advies voor ondernemers

Ray wordt vaak gevraagd om voordrachten te geven voor scholieren van middelbare scholen en studenten om hen aan te moedigen om een eigen zaak te beginnen. Hij drukt hen op het hart om “mannen en vrouwen te zijn met een passie,” en omschrijft de roeping tot ondernemer als “de ijver die ons elke dag weer doet opstaan.” Hij benadrukt dat ze een positieve blik op de toekomst moeten houden en “crises overwinnen met vindingrijkheid en kalmte.” In het kort, “om de leider van jezelf te zijn”.

Zodra hij op z'n 23ste afstudeerde, wilde hij “een jonge ondernemer” worden en is enthousiast aan zijn avontuur begonnen, samen met zijn zus en met een krachtige aanmoediging van hun moeder. Hij noemt zijn moeder als de echte kracht achter hun onderneming: “Zij is degene die ons continu aanmoedigt; zij is de ziel van het

tehuis.” Een andere factor was de professionele hulp voor zijn grootmoeder. Hun aanvankelijke plan voorzag in de bouw van een nieuwe verdieping voor 45 inwonende en 15 poliklinische ouderen.

Op dit moment heeft hij twintig mensen in dienst. “Wij zijn slechts het zichtbare deel van een groot team van professionals.” Door hun durf hebben hij en zijn zus een prijs gewonnen: `Jonge Ondernemer van Castilië en León in 2006`. Toen zijn moeder van de gewonnen prijs hoorde zei zij hem: “Vergeet de prijzen, er is werk aan de winkel.”